

„Egyházunk krízise, mint lehetőség II.” - Érdeklődéstől-elköteleződésig

„A világ megváltozott körülményeiben kell megtalálnunk a változ(tat)ás lehetőségét szolgálatunk terén.” Szeptember 27-29 között folytatódott Berekfürdőn a már előző évben indult egyházunk krízisével s ennek lehetséges pozitív kihatásaival, fejleményeivel foglalkozó továbbképzés. Elhangzott újra, hogy ha krízisre gondolunk, akkor csupa negatív tényező jut eszünkbe (üresedő templomok, elöregedő gyülekezet, közönyösség, konfirmáció helyett „kámformáció” stb). A krízis azonban nem jelent katasztrófát (ld. görög eredetijét) sokkal inkább egyfajta kihívás, hiszen a jól kezelt krízis nagy lehetőségeket, esélyeket rejt magában, kreatív erőket szabadít fel. Éppen ezért fontos magunkban újra (meg újra) átgondolni, megválaszolni a következő kérdéseket: Mire kaptunk mi lelkészek elhívást? Mi a célunk szolgálatainkban? Mi a célja egy keresztyén közösségnek, gyülekezetnek? Egy fontos bibliai kiindulópont: „És ő 'adott' némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére...” (Ef 4, 11-12)

A résztvevő lelkészek - a Tiszántúl különböző területeiről- gondolkodtunk együtt Püski Lajos Debrecen-Nagyerdei lelkipásztor vezetésével, hogy milyen módon érhető el, hogyan szólítható meg a ma embere, hogyan lehet az érdeklődőket megtérésre segíteni, hitismeretben előrébb juttatni, és segíteni a tanítványi életforma mellett elkötelezni magukat. A mai vallási kavalkádban az emberek többségének az a kérdése: melyik vallás az igazi? Nekünk, lelkipásztoroknak a feladatunk elvezetni odáig őket, hogy a sok „terítéken levő isten” között találja meg, ismerje fel (és ismerje meg) azt az egyetlent, aki élő, megtapasztalható valóság. Ez pedig komoly felkészültséget igényel a mi részünkről. Az általános – ráadásul a mai ember számára érthetetlen kánaáni nyelven elmondott - „ömlengés” helyett egyszerűen megfogalmazott konkrét üzenetet, életszerű tanítást várnak tőlünk a keresztyén hitről, életről.

Jó volt tisztázni s választ adni magunkban arra kérdésre, hogy amikor gyülekezeteink gyarapodására, fejlődésére gondolunk, akkor *eseményekben, vagy inkább emberek lelki növekedésében gondolkodunk?* Ha csak rendezvényeken, különböző egyházi eseményeken keresztül akarjuk az embereket a gyülekezet közösségébe „csalogatni”, annak hosszútávon nem lesz eredménye. Talán gyarapszik (ideiglenesen) néhány fővel a gyülekezethez tartozók névsora, talán több lesz az alkalmi templomlátogató, de nagy a veszélye annak, hogy egyébként marad a felszínes egyháztagság, marad az emberekben egy hamis egyházkép (szolgáltató, szórakoztató egyház), egy valós cél és célkitűzés nélküli, nem tanítványi életforma.

Meg kell látnunk, s értenünk, hogy a mai megtérésre hívás, a tanítvánnyá tétel több lépcsős folyamat, sokszor évekig is eltarthat, elhúzódhat (evangelizálás, hitbeli- ismeretbeli megalapozás, felkészítés a szolgálatra, kiküldés a szolgálatba), s ebben fontos szerepe van a gyülekezeti kiscsoportoknak (is), és fontos szerepe van a már megtért, szolgálatot vállaló segítőknek, munkatársaknak. Hosszú távú célokban kell gondolkodnunk mind lelkészeknek, s aztán gyülekezeteknek is a változás elindulásáért, megvalósulásáért.

Az út járható, - amint azt több élő példa is bizonyítja,- sőt az egyetlen, ami járható gyülekezeteink, egyházunk megújulása, megerősödése érdekében. Köszönjük előadónknak, hogy látását újra megosztotta velünk, s szolgálatainak áldásait láttatva bennünk is újra megerősítette a célra tekintés reményteljes lelkületét!

Baloghné Hajdú Krisztina
Lelkipásztor
Balmazújváros, Hortobágy